

XIII.

Betænkning

over

Forslag til en Lov om Ministrenes Ansvarlighed med Hensyn til Overskridelse af Finantsloven.

(Afgiven af Folkethingets Udvalg).

Udvalget er eenstemmigen af den Foremening, at en Lov, der bestemmer Ministeransvarligheden i den omspurgte Retning, er baade ønskelig og betimelig. Spørgsmaalet er af indgribende Betydning ikke blot med Hensyn til Landets Penge, der betroes Finantsbestyrelsen, men ogsaa med Hensyn til Rigsdagens Prærogativer; thi Bevillingsmyndigheden bliver til Intet, naar man ikke tillige kan vaage over Overholdelsen og nøde Ministrene til at holde sig indenfor den bevilgede Credit. Det forekommer os derhos klart, saavel at der ikke er nogen Bestemmelse i Grundloven, der kan være til Hinder for at vedtage en Lov som den foreliggende, — som at en Lov, der bestemmer Ministeransvarligheden for Kongerigets Ministre i Kongerigets særlige Anliggender, maa henhøre under Kongerigets Lovgivningsmagt.

Nærværende Lovforslag, som støtter sig paa Grundlovens § 52, forsaavidt denne bestemmer, at ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i Finantsloven, gaar deels ud paa nærmere at bestemme de Tilfælde, i hvilke en Udgift kan siges at have Hjemmel i Finantsloven, deels paa at foreskrive den Fremgangsmaade, der bliver at følge, naar en Minister beslutter Udgifter, der ikke have Hjemmel i Finantsloven, deels paa at fastsætte det Ansvar, der for vedkommende Minister skal være

forbundet med at have besluttet bestemte Udgifter, naar de ei bifaldes af Rigsdagen. I sidstnævnte Henseende medfører Lovudkastet, at det ikke kan tilkomme Rigsretten at afgjøre, om en Minister har havt tilstrækkelig Foie til at afholde en i Finantsloven ikke hjemlet Udgift, hvortil han enten i Forveien ikke har erholdt eller senere erholder Rigsdagens Samtykke. Dette Sidste maa ansees som Hovedpunktet; thi, skal Rigsretten afgjøre, om en Minister har havt tilstrækkelig Foie til at afholde en Udgift, hvortil den bevilgende Magt nægter sit Samtykke, kommer den i Virkeligheden til ved sin Dom at supplere Bevillingen; den bliver en overbevilgende Autoritet, og Rigsdagens Bevillingsmyndighed er altsaa forsaavidt tabt.

Herefter skal Udvalget gaae over til de enkelte Paragrafer, i Henseende til hvilke man har forenet sig om at foreslaae efternævnte Endringer.

ad. § 1.

Med Hensyn til sidste Punktum bemærkes, at, da de efterfølgende Paragrafer ikke indeholde Forskrifter om Noget, der kan henses under „Forandringer i Bestemmelser, der medføre Overskridelser,“ men kun handle om „Overskridelser,“ synes det rettest at forandre